

PRAZNIČNI OBISK BIVALNE ENOTE V RIBNICI

»Življenje ni narejeno iz želja, temveč iz dejanj vsakogar izmed nas.« (Paulo Coelho)

Izreči željo, zaželeli srečo je dokaj preprosto. Praznične želje so nekaj običajnega, pogosto le vljudnostna gesta. Hiter stisk roke in že hitimo naprej. Besede počasi ali pa celo hitro zbledijo, sreča – včasih nas oplazi, pa se tega niti ne zavemo. In zato smo mi hoteli delovati drugače. V decembru smo dijaki 3. b Gimnazije in srednje šole Kočevje na razredni uri skupaj z razredničarko razmišljali, kaj bi lahko storili dobrega za nekoga drugega, kako bi nekemu lahko polepšali dan. Sara je predlagala, da obiščemo stanovalce v ribniški bivalni enoti, ki jo vodi njena mama, ga. Martina Kljun, ki je po poklicu socialna delavka, svoje poslanstvo pa je našla pri delu z odraslimi ljudmi z motnjami v duševnem razvoju. In tako smo Sara, Anja, Urška, Maja, Metka in razredničarka Mojca pred koncem koledarskega leta eno popoldne popestrile stanovalcem v ribniški bivalni enoti Centra za usposabljanje Dolfke Boštjančič Draga. Takole smo strnile svoje vtise:

Sara Kljun:

Na začetku nismo bili najbolj veščji, kako navezati prvi stik, vendar smo kmalu spoznali, kako prijazni in topli so. Druženje je potekalo spontano in sproščeno. Pogovarjali smo se in peli ob igranju na kitaro. Z veseljem so nam razkazali tudi svoje sobe. Presenetilo me je spoznanje, da imamo mi veliko več zadržkov do ljudi, ki so drugačni, kot oni do nas. Da so zadovoljni že z malenkostmi, so dokazala tudi naša darila, ki so bila le skromni paketki piškotov, a so jih bili neizmerno veseli. Celoten obisk sem doživela kot pozitivno izkušnjo in z veseljem bi to še enkrat ponovila.

Metka Papež:

Vsak človek, bi moral vsaj enkrat v življenju spoznati ljudi s posebnimi potrebami. Pred samim obiskom nisem vedela, kaj naj pričakujem, vendar me je izkušnja pozitivno presenetila. Kot darilo smo jim prinesli piškote, njihov odziv me je ganil, saj so bili tako veseli tega skromnega darila, veliko pa jih je reklo, da bodo odnesli domov svojim staršem. Na začetku nisem vedela, kako naj pristopim, kaj naj rečem, kako naj se pogovarjam vendar so prišli, kar sami ter me objeli. Že naslednjo minuto smo se pogovarjali, kako imajo radi kavo, kdo jim je kupil uhane, kam so šli na morje, dobila sem tudi celotno turo njihovih sob. Moram reči, da je še danes ta tema tabu, vendar sama še nisem videla tako iskrenega nasmeha zaradi piškotov in obiska petih najstnic. Če bi me vprašali ali bi si želela ponoviti obiska, bi bil moj odgovor definitivno ja.

Urška Kuruzar:

Z nestrpnostjo sem čakala začetek tega našega druženja, saj nisem vedela, kaj naj pričakujem. Ob prihodu so nas pozdravili s petjem božičnih pesmi. Bila sem pozitivno presenečena nad toplim sprejemom, lepo organizacijo, njihovo odprtostjo in ljubeznivostjo. Na začetku sem bila zadržana, potem pa so me s svojo komunikativnostjo »kupili«. Navdušil me je njihov vesel pogled na življenje kljub njihovim težavam. Njihov dom je urejen in deluje zelo domače. Ob koncu druženja z njimi sem spoznala, da smo mi, zdravi ljudje, v življenju prevečkrat nezadovoljni, nesramni, nejevoljni, neučakani...

Anja Zabukovec :

Bila sem prijetno presenečena, ko sem videla, kako so bili vsi prijazni in veseli, ko smo prišli. Sprva nisem vedela, kaj naj pričakujem, saj z ljudmi s posebnimi potrebami nimam veliko izkušenj. Kljub temu sem se v družbo hitro vklopila, saj so nas vsi zelo lepo sprejeli. Skupaj smo peli, plesali in se pogovarjali. Vesela sem bila, kako so se razveselili darila, pa čeprav so bili »le« piškoti. Preseneti te, kako so kljub svojim težavam nasmejani. Mislim, da so lahko vsem nam vzor - da smo lahko že z malim zadovoljni in da ne potrebujemo veliko, da smo srečni.

Maja Gorše:

Sprva smo bile malo zadržane, saj je bilo za večino to nekaj čisto novega, vendar smo se kmalu sprostile ter začele z ogovarjanjem in spoznavanjem tamkajšnjih prebivalcev. Vsakega smo obdarile s piškoti, ki so jih bili zelo veseli. Skupaj smo prepevali, potem ko so nas postregli s čajem, pa smo si pogledale še njihove prostore. Prijetno presenečene smo bile nad njihovo pristnostjo in odprtostjo. Definitivno je bila to pozitivna izkušnja, ki nam bo pripomogla k lažjemu sprejemanju drugačnosti.

Pristnost, odprtost, hvaležnost, zadovoljstvo, nasmejanost, skromnost, prijaznost, toplina – vsega tega smo se napile v tistih dveh uricah, ki smo jih preživele v Bivalni enoti v Ribnici z ljudmi, ki smo jih videle prvič. Tihe in negotove glasove sta kmalu zamenjala pesem in smeh, tipajoče korake in plahe stiske rok pa plesni koraki in objemi. Naša želja je bila, da naredimo nekaj dobrega, da nekemu narišemo nasmeh na obraz, in to nam je uspelo. A zdi se, da smo največje darilo prejele same – iskreni pogledi, široki nasmehi, hvaležni objemi, globoka spoznanja. Začetek prazničnih dni ne bi mogel biti bolj srčen in spodbuden.

Anja, Maja, Metka, Sara, Urška z
razredničarko Mojco Adamič Varga

